

Στροφή:

Όμως και σύ, ω ταλαίπωρε κι ω κακοπαντρεμένη Γαμπρέ των Βασιλειάδων μας των άτυχων, σύ φέρεις Τά τέκνα σου στον όλευρο και, δίχως καν να ξέρης, Της νύφης σου το θάνατο πικρό, δυστυχισμένη Σύ, τόσο από τη μοίρα σου τη μαύρη πλανημένη!

Αντιστροφή:

Μ' άναστενάζω πάλ' εγώ κι άναστενάζω πάλι, Ω άμοιρη μέννα των παιδιών, σκεπτόμενη τον πόνο Που δοκιμάζει σου ή καρδιά για των παιδιών το φρόνο, Να εκδικηθής τον άντρα σου στην έρμη σου άγκάλη Που σάχει παρατήσει, Μ' άλλη γυναίκα θέλοντας περάνομα να ζήσει!

(Ακολουθεί)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

(Συνέχεια)

ΚΛΟΚΟΒΑ ΚΑΙ ΒΑΡΑΣΟΒΑ

Έτσι βγήκαμε από την Ναυπακτία που καθώς παρατήρει ή Κερκυράσιος (Κράββαρα, Έστία 1890) δεν έχει καλά και όμορφα μέρη.

Άλλ' όταν βγαίνεις απ' τον Κορινθιακό πεγαίνοντας προς την Πάτρα και είναι όμίχλη δεξιά, τότε βλέπεις να προβάλλουν στρογγυλά και γραφικά σαν μαστοί γιγάντιοι μέσ' στη θάλασσα τα δύο αυτά βουνά. ή Κλόκοβα και ή Βαράσοβα, που φαίνεται και από την Πάτρα σαν ζωγραφιά, μάλιστα όταν ή ήλιος βασιλεύει και της ρίχνει ακτίνες.

ή Βαράσοβα, καθώς μου είπαν, είχε άλλοτε πολλές σκήτες εκκλησιάκια και προσκυνητάρια και μοναχούς. Ήτανε ένα μικρό Άγιο όρος.

Έρευνα για τον Μοριζά, άρνήνοντας πίσω μου τα Κράββαρα, τα όποια φαίνεται ότι ώνομάσθησαν έτσι άπο μια τοποθεσία, που γινότανε πανηγύρι και συνάθροιση των γερόντων, άπάνω απ το χωριό Γρηγόρη, ψηλά στην Όμάλεια, όπου λέγεται Του Κράββαρη.

Στό νου μου μέσα κάτι άόριστες εικόνες γύριζαν

*) Η αρχή του στο 112 φύλλο του «Νουμά».

τους ψηφοφόρους. Τι λέγαμε; Α, για τη Μίρβα. Καθείστε, θείε. Όπου κι αν είναι θάρθει κι ή Άριστείδης.

Ο Κωσταντίνος. Ξέρεις το, αν πείτε τίποτα τ' Άριστείδη για χωρισμούς, δεν θα ξαναπατήσω πλέον εδώ.

Η Έλένη. Δέ λέμε, καλέ. Μεταξύ μας τα λέμε. Καθείστε, σας παρακαλώ (ή Συνταγματάρχη κάθεται). Να μη συζητήσουμε, ό,τι άκούμε; Λυπούμαστε κατάκαρδα να τα βλέπουμε έτσι...

Ο Συνταγματάρχης. Δεν έχει τίποτα, σας λέω. Αυτά, που κάνει, είναι καμώματα και χίδια. Ναζία καταλαβαίνετε;

Η Έλένη. Μα τι νόστιμη ήταν άμα με πήρε μυστικά άπο το χέρι να μου δείξει ένα ποτήρι νερό. Τάγασα, σας όρκίζομαι, στην αρχή. Ξέρεις, μου λέει, εδώ βλέπεις όλη την περίοδο της γής. Φαντάσου πως θα είναι το νερό μετά πάντα χιλιάδες χρόνια... Θα είναι πυκνότερο, βαρύτερο και θολώτερο. Κι άφαρνα, μου λέει, ήθελες να ξαναγενίσουν μετά πάντα χιλιάδες χρόνια; Εγώ, μου λέει, άλήθεια ήθελα να πέθαινα στη στιγμή και να χανόμουν για πάντα Ζωή; τί όραίο καμάρι που έχει; Ε ή μάτια μου, να μη σε χάσω και χάσει ή Βενετιά βελόνι.. Κ' εγώ της κάνω. Μα γιατί; δε σάρει; ή Ζωή; Τι σου λείπει έσένα; Με κοίταζε κατάματα και μου λέει: έλα καμμένη και κάθισε πάλι στη θέση της λέγοντας: un deux trois cinq cent quatorze! Un deux trois

και το στόμα μου επαναλάβενο δυό τραγούδια που μου είχαν έντυπωθή πολύ. Το ένα λέει για μια γκετόνισσα ώραία.

Στάζουν τα κερμίδα σου— μαύρα εν' τα μάτια, φρόδια του— Στάζει κέμη ή καρδούλα μου, γλυκειά γειτονοπούλα μου. Γειτονοπούλα μου να ζής να σέρωτάσω να μου είπη, ποιά δέντρο κάνει τον άνθ, ποιά κέρη τον καλό υγιό; Μηλίτσα κάνει τον άνθ, Λενίτσα τον καλό τον υγιό.

Τό άλλο λέει για ένα παλληκάρι που ήθελε να πάη στον πόλεμο του Μοριζά απ' την πατρίδα του την Ρούμελη και μιλεί με την καλή του.

Γεώργη μ' τί συναρίζεις τι βάνεις τάρματά σου; —Θέλω να πάω στο Νίσαστρο που γίνονται οι πολέμοι, Μα πάλι συλλογίζομαι και πάλι συλλογίζομαι Άν με σκοτώσουν τάρφανό ποιόν θάχω να με κλάψη; —Γεώργη μ' σε κλαίνε οι φίλοι σου κ' οι άδελφοποιτό σου Κι από κοντά σε κλαίω κ' εγώ κρυφά από τοίς δικούς μου.

Η ιστορία λέει ότι αυτός σκοτώθηκε αλλά δεν μαρτυρεί αν τον έκλαψε και ή κέρη.

Η ΛΙΑΡΙΖΑ

Μπαίνοντας στη Δωρίδα πρέπει να ξέρης ότι ή έπαρχία όλη συγκεντρώνεται σε τρία πράγματα:

Βαρδούσια, Μόρος, ποίμνια. Το μέρος αυτό δεν ήταν περιζήτητο, ούτε επιτηδείο για πολυμικές ένεργειες, ούτε πέρασμα, γιατί δεν έχει πολλή ιστορία. Μόνο ή Άρτοτίνα με τον Σαφάκα της και τον Δικό ξεχωρίζει. Άλλά τον τελευταίο ζητάει να της γίνει πάρη ή Μουσούνισα της Φωκίδος. Θα πούμε γιαυτό.

Όταν πρωτοπάτησα στην Δωρίδα, με ένα παιδάκι απ' εκεί έδηγό, τόβαλα και μου διηγήθηκε διάφορες ιστορίες και τέλος μου είπε για ένα πουλί που τό λένε Λιάρτζα. Αυτό είναι ή κορυδαλό; και έχει πολλά όνόματα εδώ στο έλληνικό.

Έτσι μου περιέγραψε τις συνήθειες και το τραγούδι του πουλιού του Σέλλεϋ, στο ύμνο του όποιου μεταφρασμένον τόσον ώραία από τον Άργύρη Έφταλιώτη μπορούμε να έντροφούμε κι όσοι δεν ξέρουμε Άγγλικά.

Καθώς ή ποιητής, και το παιδάκι διέκρινε μια χαρά μέσα στο άδιάκοπο άνέβασμα του κορυδαλού προς τα ύψη:

«Η Λιάρτζα, όχι σαν τήνδόνι που κάθεται και

cinq cent quatorze !.. Και γελούσε με την Κάκια σε δαιμονισμένη.

Ο Κωσταντίνος. Πάντα το πράγμα είναι δυσάρεστο.

Ο Συνταγματάρχης. Δεν θάν την πάρεις έσύ, παιδί μου! Έκεινού, που θάν την πάρει, του άρσει. Κατάλαβες;

Ο Κωσταντίνος. Είναι ιδερώδες μου εκείνος, θείε, κ' έχω καθήκον να του άνοιξω τα μάτια, αν αυτός έρωτευμένος τα κρατεί κλειστά.

Ο Συνταγματάρχης (με θυμό). Άν ξέρεις ποιά είναι τα καθήκοντά σου έσύ, να μου ξυρίζουνε έμένα το μουστάκι: άλήθεια κι απ' άλήθεια !..

Ο Κωσταντίνος (συγκρατημένος πάντα). Άν ξέρω ή όχι έμπορούν, πιστεύω, να τον φανερώσουν άλλοι.

Ο Συνταγματάρχης (σηκώνεται). Τι θέλεις, σε παρακαλώ; Καυγά θέλεις; όρίστε τα σπειρόνια μου! Έγώ σάφηνω και φεύγω. Χαίρετε.

Η Έλένη. Θεέ! Θεέ!... (υπαίνοντας τη κόρη). Δεν φεύγετε, θείε. Άκούτε τον Κωσταντίνο, που τα λέει έτσι: Έγώ ξέρω, πως αυτός πρώτος δεν θέλει τη διάλυση αυτού του γάμου. Δεν είναι έτσι, Κωσταντίνε; ..

Ο Κωσταντίνος. Μα και τί μου περνάει έμένα. Η Έλένη; Ουμώνει ή θεός γιατί συζητάμε.

Η Έλένη. Καθίστε τόρα, θείε. Άκούω την πόρτα.

Ο Άριστείδης θάναι... Κιθίστε, σε παρακαλώ.

Ο Συνταγματάρχης. Ύποσχθείτε μου, πως δεν θα

λαλάει σε χαντακάκι τουρωτό από κλαριά, ούδι σε σκουπα ή σε καλύβα, που πριν να μπή μέσα κάθεται σε καμμά κλαλούλα, τριτσοβολει λιγάκι να δη μη τό τράνε, και ούπ! τρουπώνει στη φωλιά, απ' τα πλάγια πάντα, γιατί απ' εκεί κάνει την τρούπα...

«Η Λιάρτζα φτείνει φωλιές στα δέματα, κι απέκει χαίρεται απ' έχει τα πλάγια της, και φλετράει πίσω άπένω και ματαδίνει άλλη μια βούβα πίσω άπένω, κ' έρχεται, έτσι για, γυροβολιές κοροδοτούμπες, και πακίει πίσω στο δέμα, μαζεύει σκληκάκια και φέρνει το μπούκωμα στα πλάγια της και τα ταχίζει».

(Ακολουθεί)

ΚΩΣΤΑΣ Σ. ΓΟΥΝΑΡΗΣ

ΚΡΑΣΙΑ ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΥ

Άπ' τα άμπέλια του κ. Κ. Α. Στασινόπουλου.

Φυσικά και άνόθευτα

Πουλιούνται όδός Ζήνωνος 4 Β.

Table with 2 columns: Brand/Type and Price. Includes entries like Μύρο του τραπέζιου 1903, Κόκκινο, Άσπρο, Μοσχάτο γλυκό.

Πουλεί και καλύτερα κρασιά σε μπουτίλιες. Στέλνονται στο έξωτερικό σε βαρελάκια 25, 50 και 100 εκάδων σ' όποιον προκαταβάλει την άξια του κρασιού. Τα ναύλα και τα βαρελάκια είναι σε βάρος του άγοραστή.

Στο έξωτερικό μπορεί να στείλη και ρετινιστό της Αττικής με 60 λεπτά την όκλ.

Ίδιαίτερο όυστατικό. Ο κ. Κ. Στασινόπουλος δίνει δέκα χρόνια το κρασί που χρειάζεται ή Εύαγγελισμός, το μεγαλύτερο και καλύτερο νοσοκομείο της Άνατολής.

ΙΩΑΝΝΗΣ Σ. ΔΙΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Π ΘΟΛΟΓΟΣ ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ ΥΦΕΓΗΤΗΣ ΕΝ ΤΩ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΩ ΟΔΟΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 82 ΔΕΧΕΤΑΙ 3-5 Μ.

του βάλετε ποτέ τέτιες ιδέες και τον ταράζετε άδικα.

Η Έλένη. Ύποσχομαστε. Έ, Κωσταντίνε, δεν υπόσχεσαι και σύ;

Ο Κωσταντίνος. Άφου τό θέλει ή Θεός!

Η Έλένη. Βλέπετε λοιπόν; (μπάνει ή Άριστείδης, ύπολοχαγός του μηχανικού, με τη στολή του, νόστιμος και γιορνταμελής). Να κι ή Άριστείδης. Καλώς τονε.

Ο Άριστείδης (με κάποια συγκίνηση). Ούτε καλημέρα δε σας είπα...

Ο Κωσταντίνος. Κάτι παραμένο σε βλέπω. Τι τρέχει;

Ο Άριστείδης. Τρομερά νέα. Οι μπέηδες έκαψαν τα Χανιά!

Ο Συνταγματάρχης. Τι; Τι; Πώς τό ξέρεις;

Ο Άριστείδης. Η είδηση φαίνεται να είναι γνωστή στην Κυβέρνηση από γτες βράδι και τυχρως.. Σήμερα στις δέκα ή Ταγματάρχης Χατζηγιάννης ήθελε τρεχάτος στη λέσχη και μας τόπε. Του τό είπε έμπιστεύτικα ή φίλος του ή δεύτερος γραμματικός της Άγγλικής πρεσβείας. Ίννοείται, έτρεξαν άμέσως στο Ύπουργείο κ' ή κυβέρνηση με μασημένα λόγια τό επέβεβλίωσε.

Ο Κωσταντίνος. Έπόμενον είσαν! Είταν λύση του Κορητικού ζητήματος αυτή; Όλος ή κόσμος τό περίμενε, μόλις θα έμπαινε ή άνοιξη, και να, που έγινε πολύ γρηγορότερα.

Ο Άριστείδης. Οι δεπτεμέριες είναι φοικωδέστερες